

# РЕШЕНИЕ

№ 14495

гр. София, 28.04.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в  
публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова**

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров**  
**Людмила Коева**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **991** по описа за **2025** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 от АПК вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 06 РУ-СДВР, чрез юрисконсулт Д.И., срещу Решение № 4382/04.10.2024 г. по НАХД № 4066/2024 г. на СРС, НО, 104 състав. С решението е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз-225/28.02.2024 г., издадена от Н. И., разузнавач V степен при 06 РУ СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е задържан за срок до 24 часа А. М. С..

В касационната жалба се твърди, че постановеното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Според касатора, неправилно СРС е приел, че в заповедта липсват фактически основания, и че не е съобразена с целта на закона. Моли се оспореното решение да бъде отменено.

В проведеното съдебно заседание касаторът не се представлява. От юрк. Г. е постъпило писмено становище, в което същата поддържа касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответната страна.

Ответникът – А. М. С. се представлява от адв. Ч., която счита касационната жалба за неоснователна и моли отхвърлянето ѝ. Претендира адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ.

Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на въззивното решение.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на

оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна. Оспореното въззивно решение е валидно, допустимо и правилно.

Въз основа на приетите писмени доказателства Софийски районен съд е приел за установено, че на 28.02.2024 г., в 08:45ч. А. М. С. е временно задържан въз основа на издадена Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз-225/28.02.2024 г., издадена от Н. И., разузнавач V степен при 06 РУ СДВР. В нея е посочено като фактическо основание за задържане „извършено престъпление по чл.142 от НК“.

При установената фактическа обстановка съдът е изложил правни изводи за незаконосъобразност на процесната заповед за задържане, поради допуснато в хода на административното производство съществено нарушение на административнопроизводствените правила, доколкото процесната заповед за задържане не съответства на императивното изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР - да съдържа фактическите и правни основания за задържането. Според въззивния съд, фактическото основание за издаване на заповедта е очертано словесно единствено посредством въвеждане на разпоредба от Наказателния кодекс „чл.142 от НК“, без дори бланкетно указание, каква проява същата касае. Също не е включена конкретика, относно престъпната дейтелност с нейните основни елементи – време, място и начин на извършване, които обективни параметри да са достатъчни, за да се формира заключение за евентуална съпричастност на жалбоподателя към противоправна проява.

Настоящата съдебна инстанция споделя правната аргументация на първоинстанционния съд.

Съгласно чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл.30, ал.2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл.30, ал.3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл. 30, ал. 3, изр. второ КРБ.

В съответствие с член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г./, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. В юриспруденцията на ЕСПЧ са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна. За целта чл. 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Такова е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Процесното задържане не покрива стандарта за законност и за произволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

Разпоредбата на чл. 72 от ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок не по-дълъг от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата

на чл. 72, ал. 1, т. 1 - 7 от ЗМВР. Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно който полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР в заповедта за задържане се посочват основанията за задържането, а съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаване на акта. В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. "с" (буква "в") от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по "обосновано подозрение", че е извършило престъпление. Такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46). Позоваването само на приложимите разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия само по себе си може да бъде достатъчно основание за съда да заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателите е несъвместимо с принципа на защита от произвол (параграф 47). В оспорената пред СРС заповед не е налице описание на фактическата обстановка, доколкото е видно единствено лаконичното описание: „извършено престъпление по чл.142 от НК“, както и номерът на досъдебното производство по описа на 06 РУ - СДВР. Изписаната формулировка на основанието е неясна по съдържание и предполага бъдещи действия на полицейските органи, а не се базира на установена дейтелност на задържаното лице. От събраните по делото доказателства не се установяват конкретни обективни данни, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането е взело участие при извършването на визираното престъпление.

Съдът споделя извода на въззивния съд за незаконосъобразност на оспорената заповед поради несъответствието ѝ с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Задържането за срок до 24 часа по чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Правилно съдът е приел, че в случая не се установява съответствието на оспорения акт за задържане с посочените цели.

Горното налага извод, че оспореното съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На осн. чл. 143, ал. 1 АПК, вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 и ал. 2 ЗА, на адв. Ч. следва да се присъдят разноски за водене на делото. Възнаграждението, на осн. чл. 38, ал. 2 ЗА, вр. с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и чл. 226, ал. 3 АПК, следва да е размер на 750 лева.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4382/04.10.2024 г. по НАХД № 4066/2024 г. на СРС, НО, 104 състав, с което е отменена по жалба на А. М. С. Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз-225/28.02.2024 г., издадена от Н. И., разузнавач V степен при 06 РУ СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв. Т. Ч., на основание чл. 38, ал. 2, вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, сумата 750 (седемстотин и петдесет) лева – адвокатско възнаграждение за безплатна адвокатска помощ на А. М. С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.